

Program

19. listopadu, sobota

11:00–12:30 // malý sál

Dílna

Loutka beze slov aneb divadlo obrazu
(vede Lukáš Musil)

13:30–15:00 // velký sál

Bůh Masakru

DS Samodiv (Brandýs nad Labem – Stará
Boleslav)

15:30–16:00

debata

DS Samodiv

16:05–16:30 // malý sál

Výběr z hrozných

Kabaret Sauvignon (Brno)

16:45–17:30 // velký sál

Sněhurka a trpajzlíci

DS Štěk (Opava)

18:00–19:00

debata

Kabaret Sauvignon, DS Štěk

20:00 // velký sál

Koncert: Vašek Svoboda

a poté volná zábava, popíjení, zpívání,
debaty...

20. listopadu, neděle

11:00–12:25 // velký sál

Andělům sedí rock'n'roll

Ochotnicko-čtenářská beseda Orlice
(Poštejn)

12:45–13:50 // velký sál

Honzo, vstávej!

Divadlo Dostavník Přerov

14:00–15:00

debata

Ochotnicko-čtenářská beseda Orlice,
Divadlo Dostavník Přerov

Omluva

A Omlouváme se Divadelnímu duu Toř za neuvedení
kontaktního údaje, proto jej uvádíme zde:

Divadelní duo Toř // Praha

fb: [facebook.com » Divadelní duo Toř](https://www.facebook.com/Divadelni-duo-Toř)

e-mail: cilenanejistota@email.cz

B Omlouváme se Kabaretu Sauvignon (tedy nám) za
zkomolení názvu na Kabaret Satuvignon. Jsme z toho
hluboce zarmoucení.

tiráž

šéfredaktor

Matěj Málek

typografie

Matěj Málek

sazba

Matěj Málek

komix

Matěj Málek

redaktoři

Alexandr Průša,
Petra Coufalová

podpořili nás

varhpy

ČERVIVEN

Jde o princip

Festival v pátek zahájil soubor ČERVIVEN z Krnova svým představením Jde o princip. Ve vlastní dramatizaci světového best-selleru švédského spisovatele Frederika Backmana představili Muže jménem Ove, starého vzteklouna a samozvaného strážce pořádku své čtvrti. Má rád svůj zajatý řád, a tak každý jeho den vypadá stejně – i kdyby měl být jeho posledním. To by se však nemohli přistěhovat noví sousedé a jeden toulavý kocour, kteří naruší jeho stereotypy. Postarší hrdina mladé divadelníky zaujal natolik, že se jeho role postupně zhostili všichni herci. Ne vždy se jim však při předávání role podařilo ukázat motivaci, která se skrývá za jednáním jejich postavy, a nevyužili tak plně potenciál, který tento prvek nabízel.

Jinak si ale divadlo dokázalo poradit s velkým množstvím postav a minimem rekvizit. Z nich bylo nejvýraznější lano, které se doslova proplétalo celým příběhem a zdůrazňovalo námět sebevraždy, který působí v podání souboru spíše odlehčeně. Herce doprovázel zpěv a hra na klavír – obzvlášť píseň V neděli se nepohřbívá rezonovala s diváky i po představení. Hře samotné by ale v některých pasážích neuškodilo rychlejší tempo, čehož by se dalo docílit lepší návazností mezi jednotlivými akcemi. Obecně ale hra mile přiblížila život postaršího člověka, který přes veškerou svou snahu znepřátelit si okolí opět získává několik důvodů, proč žít a pozná, že společnost, proti které tak urputně bojuje, vlastně není tak zkažená. Ve výsledku zjistí, že o ty principy vlastně ani tolik nejde...

Petra Coufalová

Divadelní duo Toť

Na divadle

Divadlo na divadle na divadle na divadle...

Ondra a Láďa jsou doma v obýváku. Ondra a Láďa píšou text pro novou hru. Text si předčítají. V obýváku se zjevuje opona. Opona se plíživě zavírá. Ondra a Láďa si uvědomují, že jsou postavy v divadelní hře. Zavřením opony hra končí. Divadelní postavy s koncem hry přestávají existovat. Ondra a Láďa se cítí ohroženě.

Základním principem hry Na divadle je procitnutí divadelní postavy, uvědomění si vlastní fiktivnosti. Autor hry vkládá postavě do úst slova, do rukou akce, má nad ním neomezenou moc. Postava donucená uvědomit si vlastní neexistenci se nutně musí pokusit o únik z fikce. Všechno ale už napsal autor.

Myšlenka koketuje s filmy Matrix a Inception. Podobně jako v nich postavy ztrácí identitu, musí zpochybňovat svou realitu. Okolní svět pro ně neexistuje, existuje jen ten fiktivní, scénářem vykonstruovaný. Postavy se postupně propadají do dalších a dalších vrstev, příběh se cyklí, záměrně diváka mate, části textu se opakují a nacházejí nový kontext. Při cestě vrstvami se autoři opírou do mnoha tradičních divadelních a narativních prostředků a klišé, improvizacího divadla a několikrát proboří čtvrtou stěnu.

Jak propadání graduje, je divák opakovaně nucen ptát se – podobně jako u výše zmíněných filmů – jak z toho asi autoři vybrusí? A tady pro mě představení trochu ztratilo dech. Postavy se na konci propadnou až k Divadelnímu jádru, jakési božské entitě, která má na divadle neomezenou moc. Typická deus ex machina oproti předchozí střelbě do klišé ztrácí náboj, nepřináší do hry nic navíc a na mě působila bezradně. Podobně na mě bohužel zafungoval i starý vtíp v úplném závěru. „Můžete se mě zeptat na jakoukoliv otázku.“ „Opravdu jakoukoliv?“ „Ano.“ Opona se zavírá. Tady by se dalo leccos dopracovat. Naopak musím – vzhledem k tématu – ocenit závěr bez děkovačky. Sedí.

Matěj Málek

Vdova po kapitánovi dunajské paroplavební společnosti

Nářek mravence

Častěji se na našem festivalu objevují hry, které jsou spíše na začátku svého divadelního života, ale jak ukázal Nářek mravence, ani hra, která již prošla celou soustavou přehlídek, včetně Jiráskova Hronova, není žádným samozřejmě podaným a jasně přijatým kusem, o němž by se následně diskuze vedly jen pro formu.

Ostatně, „život“ hry začíná začátkem jejího hraní, ovšem nekončí s posledními replikami představení, nýbrž až ve chvílích, kdy její myšlenky přestávají rezonovat v hlavách diváků. A hra Nářek mravence je hrou, která rezonuje dlouho.

Pokusit se vyprávět děj hry je dílo nevděčné, v leccems dokonce zbytečné; popisovat důvody, proč tomu tak je, rovná se prozrazení point, na které by si divák měl přijít či nepřijít sám. Hra stojí více na pocitech, které v divákovi vyvolá. Na skoro až magické atmosféře, na silné, byť možná mozaikovitě, možná roztržité podané výpovědi, na myšlenkách, na které diváka přivede. Během svého bezmála dva roky dlouhého života získala přívlastek jako „zenové představení“, mimochodem od našeho loňského lektora Petra Váši. A vskutku, hledat v Nářku mravence předvedení nějakého epického příběhu, příliš nelze. Což není nijak na škodu. Aby bylo standardní reflexi hry učiněno za dost, sluší se uvést, že představení je herecky, režijně, hudebně i scénicky na opravdu vysoké úrovni.

Po představení následovala diskuze, která možná nejlépe ukazovala, s jak těžko zařaditelným kouskem jsme se setkali. Část diváků popsala své pocity ze hry s tím, že ale v diskusi čekají nějaké další vysvětlení, které momentálně nenacházejí, jiní hru rovnou vnímali jako jakýsi obraz, kaleidoskop, který se před nimi odehrál a na ně nějak zapůsobil.

Lektoři se převážně shodli, že představení na ně zapůsobilo silně, ať už ho viděli poprvé, nebo podeváté, a snažili se pojmenovat, proč ho ve smyslu divadelních kvalit vnímali pozitivně.

Máte pocit, že z mého textu příliš nevíte, co na onom Nářku mravence je? Pak vám nezbude, než si na něj někde zajít. A může se stát, že vám jedno zhlédnutí nebude stačit...

Alexandr Průša

